

[Rytter.]

i disse Forhold! Vi har Myndigheder nok her i Landet af den Slags, som det var mere rimeligt at henlægge Afgørelsen til.

Den højtærede Justitsminister sluttede med at sige, at hvis vi vilde hjælpe Landbruget, maatte vi vedtage dette Lovforslag, ellers var der mange, der gik til Grunde. Den højtærede Minister kunde have anvendt sine Talegaver, den Gang vi vedtog Akkordloven, der var Stedet til at hjælpe ved at stille Midler til Raadighed. Men da var den højtærede Minister og hans Partier ikke at finde noget Sted. Gennem det her foreslaaede kan man ikke hjælpe. Det er ogsaa saa uheldigt, at denne Lovgivning kommer stykkevis; derfor hænder det, at der i det ene Lovforslag staar noget, som er i Strid med, hvad der staar i det andet. I det foreliggende Lovforslag foreslaar Ministeren, at Panteretten skal nedskrives, i et andet Lovforslag foreslaar Ministeren, at den personlige Fordring skal nedskrives. Det var rimeligt, at disse to Ting fulgtes ad, saa at vi kunde overveje dem samtidig — det er jo to Sider af samme Sag. Men nu ligger det ene Forslag her i Tinget, og det andet ligger i Folketinget. Man kan nemlig ikke gaa den Vej baade at nedskrive Panteretten og at nedskrive den personlige Fordring, der maa være en vis Sammenhæng i det. Endvidere vilde Ministeriet, hvis det var kommet i Forbindelse med Akkordloven, ikke have kunnet anvende to forskellige Argumentationer med Hensyn til Pantavernes fremtidige Stilling.

Ministeren nævnte Akkordloven, og ogsaa her kommer der et mærkeligt Forhold frem. Det offentlige hjælper en Mand til at faa en Akkord og tager for at hjælpe Manden en meget yderligt staaende Prioritet. Derefter kommer der nu et Forslag, ifølge hvilket man kort Tid efter kan berøve det offentlige denne Panteret, fordi Skifteretten skønner, at i Virkeligheden er Gaarden ikke saa meget værd. Efter det ene Forslag skal man holde sig indenfor Ejendomsskyldværdien, og ifølge det andet skal man gaa efter Værdien i Handel og Vandel. Herefter kan man altsaa, kort Tid efter at det offentlige har overtaget en Panteret, skære den bort, hvis Gaarden gaar ned i Pris.

Det forekommer mig, at det Princip,

man her er inde paa, er et saadant, at man fra alle Sider maa vende sig imod det, og det har man da ogsaa gjort. Ministeren kan vist ikke anføre nogen, der er gaaet ind for dette Lovforslag eller den Tanke, der ligger i det, undtagen netop de politiske Partier.

Veistrup: Det ærede 7de tingvalgte Medlem kom atter tilbage til Realkreditten og sagde, at Folk vilde blive bange for at anbringe Penge i vore Landejendomme, hvis man gennemførte en Lov af den her foreslaaede Karakter. Jeg kan ikke begribe, hvorfor noget saadant skulde blive Tilfældet, thi der sker jo kun det, at man nedskriver en Fordring, bag hvilken ingen Værdier findes. Værdien er jo tabt, og derfor nedskriver man den; man søger at træffe en rimelig Ordning, saaledes at den paa-gældende ikke stadig skal have hængende over sit Hoved en Fordring, der ikke længer har nogen Værdi, og derved hjælpe ham til at fortsætte. Jeg synes ikke, at dette kan have nogen som helst Indflydelse paa Realkreditten.

Det ærede Medlem vendte ogsaa tilbage til Akkordloven. Det forekommer mig, at denne Lov stadig har til Huse i det ærede Medlems Sind og ligesom stikker ham lidt. Det ærede Medlem sagde, at vi skulde være gaaet ind paa dette Forhold, da Akkordloven laa for, thi da blev der stillet Midler til Raadighed. Det er imidlertid ganske urigtigt, det var jo netop det; der manglede i det Forslag, man stillede fra Venstres Side. Spurgte man det ærede Medlem om Midlerne, var han ikke i Stand til at anvise noget Beløb. Jeg synes derfor, det er ganske forkert, at det ærede Medlem i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag taler om Akkordloven og om Midler, der den Gang blev stillet til Raadighed, for der var ingen Midler.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Rytter: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.